

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 58:

Forslag til folketingsbeslutning om en uddannelses- og beskæftigelsesgaranti for kvinder.

Af Jytte Andersen (S) m.fl.

(Fremsat 8/12 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det forslag, vi her har til behandling, er egentlig en lille smule vanskeligt at kommentere. Hvis man læser forslaget, så er det operative jo i virkeligheden de første 2½ linje. Det er det, som regeringen i givet fald skal gøre, nemlig udarbejde en egentlig garanti for uddannelse og beskæftigelse for kvinder. Det er vel egentlig det, forslaget går på, og de principper, der efterfølgende er nævnt, kunne lige så godt stå i bemærkningerne.

Se, hvis det er det, der er det operative, og sådan må jeg læse det, så tror jeg egentlig ikke, at forslagsstillerne selv mener forslaget, for der er vel ikke nogen ansvarlig politiker, der mener, at vi er i stand til her og nu at give den ene halvdel af befolkningen en egentlig uddannelses- og beskæftigelsesgaranti. Så skulle vi i hvert fald se de patentløsninger, der her og nu kunne afskaffe arbejdsløsheden, eller også skulle vi sige, at vi skulle flytte arbejdsløsheden fra kvinder over på mænd. Selv om det kun var socialdemokratiske kvinder, men der er også socialdemokratiske mænd med til at foreslå det her, så er det nok ikke det, der er meningen.

Derfor kan man selvfølgelig ikke lave en garanti, en garanti er i denne sammenhæng meningsløs. Det kan ikke lade sig gøre, og det ved forslagsstillerne.

Derfor har jeg altså også valgt at fortolke det sådan, at selv om det er det, der står, så er det egentlig ikke det, man mener. Man mener, at vi skal bidrage til gennem en lang række foranstaltninger at gøre det nemmere for kvinder at få uddannelse og beskæftigelse, og se, hvis man læser forslaget i det lys, så er forslagsstillerne og regeringen straks meget mere på bølgelængde.

For det er jo rigtigt, at vi må gøre en hel masse for at sikre, at kvinderne får deres lige muligheder for uddannelse og beskæftigelse i forhold til mændene. Men når man i den sammenhæng læser det, der bliver kaldt principperne, som skal lægges til grund for den garanti, som jeg er sikker på man ikke vil give, så står der i de principper ganske mange ting, som regeringen og forslagsstillerne er enige om, og så er der nogle punkter, hvor vandene skilles.

På de områder, hvor vi er enige, er det ikke så mærkeligt, fordi dér er forslagsstillerne bekendt med, at regeringen faktisk er ganske godt på vej. Mange af de ting, der her omtales, er allerede iværksat. Mange andre af de ting, der her omtales, er ved at blive forsøgt. Mange af de ting, som her er omtalt, er ved at blive bearbejdet med henblik på administrative ændringer, eventuelt også med henblik på lovforslag.

Så altså for så vidt angår det mål at give kvinderne de lige muligheder for uddannelse og beskæftigelse har regeringen for længst taget en lang række af de initiativer, som er omtalt i forslaget. Jeg vil ikke udelukkende selv tage æren for, at regeringen har gjort det; noget af det er udsprunget af god forståelse også med forslagsstillerne. Der er jo også tale om genbrug af bemærkninger fra forsommeren 1987 – jo, det er der, det bliver der direkte henvist til – og det er da godt og konstruktivt, at vi er kommet videre også i regeringen, end vi var, dengang da forslagsstillerne første gang skrev deres bemærkninger.

Men hvis jeg skal tage nogle af de punkter, som er omtalt, så vil jeg godt for det første på undervisningsministerens vegne henvide til, at Undervisningsministeriet har udarbejdet en handlingsplan for at få flere piger og kvinder i beskæftigelse, og i forbindelse med den handlingsplan arbejder man for at at motivere flere piger til at søge en bredere vifte af uddannelser særlig inden for fag med gode beskæftigelsesmuligheder, og man arbejder for at give dem reelle muligheder i deres uddannelses- og erhvervsvalg.

Jeg kunne sige meget mere om undervisningsministerens område, men jeg vil springe det over i denne runde i hvert fald og også henvide til, hvordan Arbejdsformidlingens ligestillingskonsulenter lige siden 1981 i samarbejde med lokale skole- og uddannelsessystemer arbejder på at undervise lærerne i ligestilling og i